

P. M.
P. Dobroski
P. Sokolowska
P. Piap

DECYZJA Nr 233 /2016

IZNR.5180.3.2014.sb

Olsztyn, 30.06.2016 r.

Na podstawie art. 104 oraz art. 108 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016., poz. 23 ze zm.), w związku z art. 89 ust. 2, art. 40 ust. 2 art. 49 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2014r., poz. 1446 ze zm.)

W następstwie decyzji Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 21.08.2015 r., znak DOZ-OAiK-660.186.2016.MP; po przeprowadzeniu w dniu 09.06.2016 r. w ramach nadzoru konserwatorskiego kontroli przestrzegania i stosowania przepisów dotyczących ochrony zabytków i opieki nad zabytkami budynku koszarowego nr 5 położonego przy ul. Grunwaldzkiej w Działdowie oraz po ocenie danych przedstawionych przez stronę, tj. Ekspertyza techniczna. Dotyczy stanu technicznego budynku dawnych koszar. Opracowanie: Pracownia Projektowa 69 Group, Andrzej Wiśniewski i Mariusz Margalski, kwiecień 2015 r.

WARMIŃSKO-MAZURSKI WOJEWÓDZKI KONSERWATOR ZABYTKÓW

orzeka

nakazać Gminie Miejskiej Działdowo z siedzibą przy ul. Zamkowej 12, 13-200 Działdowo, jako właścicielowi budynku koszarowego położonego przy ul. Grunwaldzkiej 5 w Działdowie:

1. przeprowadzenie robót budowlanych polegających na:

- a) zabezpieczeniu obiektu w sposób eliminujący przedostawanie się zwierząt, roślin i wody do jego wnętrza przez otwory komunikacyjne, ubytki w ścianach czy pokryciu dachowym oraz zalewanie jego ścian obwodowych
- b) zapewnieniu odpowiedniego odprowadzenia wód opadowych poza obręb budynku tj. do odpowiednich studzienek kanalizacyjnych lub rynsztoków na odległość co najmniej 2 m od obiektu,
- c) ukształtowaniu terenu ze spadkami na zewnątrz od obiektu w odległości co najmniej 2 m od jego ścian, w sposób uniemożliwiający spływanie wody do studzienek okien piwnicznych oraz powstawanie kałuż powodujących akumulację wód opadowych w gruncie wokół obiektu,
- d) wzmocnieniu i zabezpieczeniu przed zawaleniem odkształconych, spękanych lub zarysowanych ścian budynku w obrębie ryzalitów mieszczących klatki schodowe budynku, w sposób zabezpieczający wnętrza budynku przed niszczeniem wskutek działania warunków atmosferycznych, tj. wahań temperatury, zmian wilgotności, opadów, korozji biologicznej i chemicznej
- e) usunięciu z wnętrza budynku całkowicie zawalonych fragmentów konstrukcji ryglowej wraz z wypełnieniem pól, akumulujących wilgoć w obiekcie, wprowadzających dodatkowe obciążenia i deformacje reszty ustroju budowlanego

w terminie do 31.12.2016 r.

2. przeprowadzenie prac konserwatorskich i robót budowlanych:

- f) drewnianej konstrukcji nośnej więźby oraz ścian budynku wraz z przeprowadzeniem kompleksowego odgrzybiania, dezynfekcji porażonych elementów i ich impregnacji oraz wymianą lub naprawą zniszczonych elementów konstrukcyjnych ustroju budowlanego tj.: podwalin, belek stropowych i wiązarowych, stółców, rygli, oczepów, mieczy, zastrzałów, płatwi, krokwi, jętek, kleszczy, belek kulawkowych, łączenia i deskowania, zapewniających właściwe przenoszenie obciążeń i sztywność konstrukcji,
- g) elementów murowanych ścian w tym elewacji budynku w zakresie uzupełnienia ubytków lica w obrębie cokołu oraz wypełnień pól konstrukcji szkieletowej, z uwzględnieniem uzupełnienia wykruszonych lub wypłukanych spoin, wymiany wtórnych uzupełnień powodujących niszczenie oryginalnej substancji, wraz z przeprowadzeniem kompleksowego odgrzybiania, dezynfekcji odsalania i osuszenia obiektu,
- h) stolarek okiennych i drzwiowych wraz z przeprowadzeniem kompleksowego odgrzybiania, dezynfekcji porażonych elementów i ich impregnacji oraz uzupełnieniem brakujących oraz wymianą lub naprawą zniszczonych elementów, w sposób zabezpieczający stolarki przed niszczeniem wskutek działania warunków atmosferycznych, tj. wahań temperatury, zmian wilgotności, opadów, korozji biologicznej i chemicznej
- i) konstrukcyjnych elementów metalowych, usztywnień oraz mechanizmów zamykających i okuć stolarek w sposób zabezpieczający przed niszczeniem wskutek działania w/w warunków atmosferycznych oraz korozji chemicznej

w terminie do 31.10.2017 r

Ze względu na zagrożenie zniszczeniem zabytku, na podstawie art. 108 Kpa, niniejszej decyzji został nadany rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

Budynek koszarowy przy ulicy Grunwaldzkiej 5 w Działdowie, dz. 105/4, objęty jest prawną ochroną konserwatorską w oparciu o art. 7 pkt 1 ww. ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, na podstawie decyzji WKZ z dnia 26.10.2005r. wpisującej indywidualnie ww. obiekt wchodzący w skład dawnego zespołu koszar w Działdowie wraz z bezpośrednim otoczeniem zabytku tj. częścią działki wydzielonej geodezyjnie o nr 105/4 do rejestru zabytków nieruchomości województwa warmińsko-mazurskiego. Ponadto przedmiotowy budynek jest miejscem martyrologii - podczas II wojny światowej był tu zlokalizowany obóz zagłady, w którym zginęło około 15 tys. ludzi.

Wg art. 5 ww. ustawy **opieka nad zabytkiem sprawowana przez jego właściciela lub posiadacza polega w szczególności na zapewnieniu warunków zabezpieczenia i utrzymania zabytku oraz jego otoczenia w jak najlepszym stanie.** Również na podstawie art. 5 ust. 1 pkt 7 oraz ust. 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994r. Prawo budowlane (Dz. U. 2016 poz. 290), obiekt budowlany należy użytkować w sposób zgodny z jego przeznaczeniem i wymaganiami ochrony środowiska oraz utrzymać w należytym stanie technicznym i estetycznym, nie dopuszczać do nadmiernego pogorszenia jego właściwości użytkowych i sprawności technicznej, w szczególności w zakresie związanym z wymaganiami ochrony obiektów wpisanych do rejestru zabytków oraz obiektów objętych ochroną konserwatorską.

Budynek koszarowy przy ulicy Grunwaldzkiej 5 w Działdowie usytuowany jest osią wzdłużną wschód – zachód. Założony jest na planie bardzo wydłużonego prostokąta w układzie korytarzowym, w części środkowej - dwutraktowy, a w skrzydłach - trzytraktowy. Bryła obiektu jest dwu i pół oraz trzykondygnacyjna, częściowo podpiwniczona, na dość wysokim kamiennym cokole. Budynek kryty niskim, prawie płaskim dachem. Konstrukcja murowana z cegły, część środkowa i południowo – zachodnia o konstrukcji ryglowej. Elewacje ozdobione zakończeniami drewnianych elementów konstrukcji oraz gzymsami: podokiennymi, kordonowymi i wieńczącymi. Obiekt posiada wartość naukową, historyczną i artystyczną oraz wpisuje się w krajobraz kulturowy miasta Działdowo. Budynek przy ul. Grunwaldzkiej 5 powstał jako jeden z pierwszych obiektów założenia zespołu koszarowego. Pierwotnie znajdowały się tu pomieszczenia mieszkalne przeznaczone dla żołnierzy. W okresie istnienia obozu hitlerowskiego, w piwnicach budynku utworzono cele przeznaczone dla jeńców. Ponad stoletnia historia obiektu podkreśla jego wartość naukową, ponieważ obiekt wraz z całym zespołem wpisuje się w historię miasta i obecnie stanowi ważny dokument jego przeszłości. Także architektura budynku stanowi o jego wartości zabytkowej, gdyż zachowane elementy wystroju elewacji jak i wnętrz, podnoszą wrażenia estetyczne.

Obecnie przedmiotowy budynek jest zamknięty przed dostępem osób postronnych i ogrodzony plotem z umieszczonymi na nim tablicami ostrzegawczymi. Nie mniej jednak dla zabezpieczenia samego budynku będącego ważnym miejscem pamięci miasta Działdowa oraz przykładem architektury koszarowej, posiadającym niezaprzeczalnie wartość historyczną, artystyczną (wystrój elewacji, wnętrza) i naukową, konieczna jest jego naprawa i remont w celu ratowania przedmiotowego obiektu przed pogłębiającą się dewastacją i popadaniem w ruinę, (a stan ten nie zmienia się od 2011 r., czyli od czasu przejścia przez obecnego właściciela - Gminę Miasto Działdowo).

W dniu 09.06.2016 r. przeprowadzona została kontrola w ramach nadzoru konserwatorskiego przez pracowników WUOZ z udziałem Strony postępowania. W trakcie kontroli stwierdzono, iż obecnie techniczny stan obiektu jest bardzo zły i nie jest on należyście zabezpieczony przed działaniem czynników atmosferycznych.

Obiekt jest w stanie katastrofy budowlanej – wewnętrzny układ konstrukcyjny wszystkich trzech skrzydeł o konstrukcji ryglowej posiada widoczne odkształcenia uniemożliwiające korzystanie z pomieszczeń i ciągów komunikacyjnych, miejscami obiekt pozbawiony pokrycia dachowego łącznie z deskowaniem i fragmentami więźby, co spowodowało zarwanie stropów zalewanych kondygnacji. W pozostałych miejscach połącz dachu również nieszczelna, co powoduje permanentne zawilgocenie więźby oraz pozostałych części budynku oraz związaną z tym korozję biologiczną oraz chemiczną. Ściany obwodowe w stosunkowo dobrym stanie, od wewnątrz obmurowane bloczkami gazobetonowymi, od strony południowej, wschodniej i zachodniej nie wykazują odkształceń mimo uszkodzeń wewnętrznego szkieletu budynku. Największe zniszczenia zaobserwowano w szkieletowych częściach ryzalitów klatek schodowych, gdzie ściany uległy wybruszeniu, a jedna ze ścian bocznych ryzalitu wschodniego uległa zawaleniu.

Dodatkowo brak sprawnej instalacji rynnowo – spustowej, przeciekającej, niedrożnej lub miejscami pourywanej i zdemontowanej powoduje zalewanie ścian i związaną z tym dalsze osłabienie ich konstrukcji, degradację ich powierzchni, osłabienie szkieletowych ścian, osiadanie na nich zanieczyszczeń splukiwanych z dachu oraz wypłukiwanie spoin. Osadzająca się na elewacjach oraz innych powierzchniach warstwa zanieczyszczeń, ze względu na inne od podłoża właściwości fizykomechaniczne powoduje odpajanie tynków, powłok malarskich oraz lica ceglanoego a także stanowi pożywkę dla porostów, mchów i grzybów oraz roślin. Ponadto ukształtowanie terenu nie zapewnia prawidłowego odprowadzenia wód z rur spustowych poza obiekt, w wyniku czego woda

przelewa się do piwnic przez studzienki okien w poziomie gruntu oraz jest podciągana kapilarnie przez ceglane fundamenty.

Zawilgocenie elementów murowanych, metalowych oraz drewnianych jest bezpośrednią przyczyną ich korozji fizykochemicznej oraz biologicznej. Wprowadzane do murów z wodą sole podczas krystalizacji rozsadzają kapilary cegieł prowadząc do ich stopniowej dezintegracji. Z kolei w efekcie ich migrowania ku powierzchni przegrody konstrukcyjnej odrywane są wierzchnie warstwy tynków oraz powłok malarskich. Woda rozmiękcza elementy drewniane, powoduje zmianę wewnętrznych naprężeń poszczególnych elementów oraz ich wypaczanie, wypłukuje z nich mikroelementy, w efekcie czego tracą one właściwości konstrukcyjne jak np. odporność na obciążenia, w tym zginanie, oraz podlegają procesom korozji jak np. próchnienie, są atakowane przez grzyby, pleśń i mchy czy szkodniki drewna jak np. kołatki i spuszczele. Brak zapewnienia właściwych warunków wynikających również z użytkowania budynku w postaci braku ogrzewania, szklenia czy warstw ochronnych tychże elementów znacząco skraca ich żywotność, ponieważ zostają one poddawane bezpośrednio działaniu wahań temperatury i związanej z tym zmiennej rozszerzalności cieplnej, promieniowaniu UV, zmianom wilgotności, opadów, rozsadzania w efekcie zmian skupienia wody, pożarów czy skutków wandalizmu (podpalenia w ramach celowego niszczenia obiektu).

Wszystkie te niekorzystne zjawiska zostały zaobserwowane w obrębie przedmiotowego obiektu, co potwierdza jego stan – więźba jest zawilgocona, a deskowanie dodatkowo porażone grzybem. Wilgotne są również ściany nośne i działowe a także stropy, na których miejscami rosną mchy i paprocie, widoczne są osłabienia ich konstrukcji. W efekcie opisanych procesów niszczących doszło do osłabienia i zniszczenia części elementów i złącz ciesielskich, a w następstwie zawalenia lub zapadnięcia w/w fragmentów dachu, stropów, ścian działowych oraz jednej ze ścian bocznych w ryzalicy wschodniej. Efektem tych zniszczeń jest powstanie zwalów gruzu ceglanego i skorodowanych elementów drewnianych powodujących dalsze przyśpieszenie destrukcji obiektu poprzez akumulację wilgoci oraz wprowadzenie dodatkowych obciążeń pionowych oraz poziomych do osłabionej i niekompletnej konstrukcji budynku.

Na elewacjach widoczne są efekty zawilgocenia oraz zalewania w postaci wypłukanych spoin i ubytków lica zarówno ceglanego jak i kamiennego. Elementy drewniane posiadają złuszczone powłoki malarskie oraz wypłukaną biel w warstwach usłojenia, widoczne są deformacje elementów stolarek, powodujące naprężenia degradujące złącza stolarskie pozostałych elementów. Na elewacji północnej widoczne liczne kolonie glonów oraz uszkodzenia mechaniczne konstrukcji, zwłaszcza w obrębie złącz ciesielskich wskutek zaawansowanej próchnicy drewna. W obrębie przyziemia oraz piwnic oprócz zawilgocenia widoczne wysolenia, kolonie grzybów oraz korozja elementów metalowych konstrukcji sklepień.

Odnosząc się do przedłożonej przez właściciela ekspertyzy technicznej, zgodnie z którą budynek należy niezwłocznie poddać rozbiórce, wskazać należy, iż w trakcie kontroli z 09.06.2016 r. zweryfikowano stan zachowania obiektu. W jej wyniku ustalono, iż w częściach murowanych obiektu nie zaobserwowano „licznych rys i pęknięć”, a opisane wybożenia ścian szkieletowych i zniszczenia wypełnienia ceglanego pół szkieletu dotyczą jedynie elewacji północnej. Również w obrębie nadproży, zarówno murowanych jak i drewnianych nie stwierdzono, że „w większości uległy zniszczeniu”. Opracowanie wskazuje na utratę nośności belek stropowych drewnianych, dwuteowników oraz stalowych ściągów, lecz w obliczeniach statycznych uwzględniono jedynie dwa przykładowe elementy bez uwzględnienia ich lokalizacji oraz całego ustroju budowlanego. Ponadto do stwierdzenia konieczności rozbiórki w trakcie obliczeń posłużono się współczesnymi normami SGU i SGN, znacznie surowszymi niż obowiązujące w momencie budowy obiektu, a które są wystarczające do jego bezpiecznego użytkowania, co potwierdza dobry stan techniczny wielu innych, prawidłowo konserwowanych obiektów pokoszarowych o analogicznej konstrukcji szkieletowej, np. położonego w bezpośrednim sąsiedztwie budynku przy ul. Chopina 2 w Działdowie, ob. siedziby Państwowej Szkoły Muzycznej im. Arno Kanta. Przekroczenie przyjętych w ekspertyzie wartości granicznych wynika z uwzględnienia obciążeń takich jak warstwy wylewki betonowej gr. 15 cm czy polepy z gliny gr. 16,7 cm, które odpowiadają za 34% wartości obciążeń sklepienia odcinkowego oraz 50% dla stropów drewnianych, bez uwzględnienia możliwości zastąpienia w/w warstw materiałami lżejszymi, pozwalającymi na odciążenie konstrukcji. Przy tym w żaden sposób nie uzasadniono przyjęcia obciążenia użytkowego na poziomie 4,5 kN/m² odpowiadającego za pozostałe odpowiednio 38% i 45% obciążeń. Podczas kontroli stwierdzono, iż korozja belek dwuteowych, której wartość wskazano na 30% ma w zdecydowanej większości charakter powierzchniowy, o czym świadczy znaczny stopień zachowania powierzchni metalu wraz z powłokami malarskimi oraz brak ugięć czy odkształceń profili stalowych. Wskazane uszkodzenia takie jak zagrzybienie i zawilgocenie ścian, stropów i więźby dachowej, nieszczelności stolarek i połączeń są typowe dla historycznych obiektów wyłączonych z użytkowania, nad którymi nie sprawowano należytej opieki. Autor ekspertyzy wskazuje, iż obiekt nie nadaje się do remontu, dodając, iż ewentualny remont byłby nieuzasadniony ekonomicznie. Argument dotyczący kosztów, mimo, iż istotny

dla właściciela obiektu, nie może przesądzać o rozstrzygnięciu organu ochrony zabytków. W ocenie urzędu przedłożone opracowanie oparte na oględzinach obiektu i porównaniu teoretycznej wytrzymałości jedynie dwóch przykładowych elementów z współczesnymi normami nie potwierdza konieczności rozbiórki całego budynku, a zwłaszcza jego murowanych klatek schodowych, murowanego skrzydła wschodniego oraz sklepionych piwnic pozbawionych oznak przeciążenia czy innych poważnych uszkodzeń.

Wobec powyższego niezbędne są w/w roboty budowlane- naprawcze oraz zabezpieczające dla obiektu, polegające na usunięciu zewnętrznych czynników które w znacznym stopniu pogłębiają degradację obiektu: (warunki atmosferyczne, korozja biologiczna elementów drewnianych czy odchylające się ściany obwodowe ryzalitów) w sposób określony w sentencji.

W następnej kolejności należy wykonać wymienione prace konserwatorskie mające na celu trwałe zachowanie jego historycznej substancji, a tym samym konstrukcji, materiału, techniki i technologii wykonania, sposobu wykończenia poszczególnych elementów a w tym ich kolorystyki, stanowiących o jego wartości historycznej, artystycznej, użytkowej i naukowej. W tym kontekście należy podkreślić, iż W-MWKZ w oparciu o swoje kompetencje oraz informacje uzyskane podczas kontroli obiektu możliwie precyzyjnie określił zidentyfikowane w obiekcie zniszczenia oraz przyczyny ich powstania, a także cele jakie należy osiągnąć w efekcie przeprowadzonych prac budowlanych i konserwatorskich.

Nakazane prace oraz roboty budowlane mają na celu wyłącznie zabezpieczenie i utrwalenie substancji zabytku, zahamowanie procesów jego destrukcji oraz dokumentowanie tych działań, zatem spełniają kryteria prac konserwatorskich zawartych w art. 3 ust. 6 w/w ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami. Odnosząc się do prac w zakresie uzupełnienia brakujących elementów konstrukcyjnych tj.: podwalin, belek stropowych i więzów, stolców, rygli, oczepów, mieczy, zastrzałów, płatwi, krokwi, jętek, kleszczy, belek kulawkowych, laceracji i deskowania, mają one na celu zapewnienie właściwej pracy ustroju budowlanego, przywrócenie jego stabilności, wytrzymałości tj. zdolności przenoszenia obciążeń i sztywność konstrukcji, co stanowi podstawę jego trwałości i bezpieczeństwa użytkowania. Z kolei prace w zakresie uzupełnienia pokrycia dachowego, obróbek blacharskich, ubytków lica ścian i wykuszonych lub wypłukanych spoin, brakujących elementów stolarek okiennych i drzwiowych ma na celu przywrócenie do stanu sprawności technicznej elementów budynku o funkcji ochronnej, tj. zabezpieczenie przed niszczeniem wskutek działania w/w warunków atmosferycznych, tj. wahań temperatury, zmian wilgotności, opadów, korozji biologicznej i chemicznej. Oczywistym jest, iż niekompletne pokrycie dachu, system rynien i rur spustowych czy obróbek blacharskich nie spełnia swojej funkcji. Zamontowane w budynku stolarki podobnie - okna skrzynkowe z listwą przymykową wymagają do właściwego funkcjonowania kompletu skrzydeł ze szczelnymi przegrodami, ponieważ w oknach bez słupka nie ma możliwości zamknięcia każdego ze skrzydeł oddzielnie, ponadto wszelkie stolarki wymagają kompletnego systemu okuć i zamknięć, oraz pozostałych elementów stanowiących z nimi integralną całość, np. obokni/ościeżnic ze sprawnymi nadprożami, listew czołowych i szpung czy listew kapnikowych odprowadzających wodę ze szklenia. Z kolei ubytki lica ścian i spoin są miejscami pozbawionymi ochronnej warstwy spieku oraz patyny, o otwartym przełamie, a przez to o zwiększonej porowatości, co z kolei powoduje zwiększone wchłanianie wilgoci z powietrza, opadów, pękanie wskutek odmiennej rozszerzalności cieplnej od otaczającego (pozbawionego ubytków) materiału oraz akumulację innych zanieczyszczeń zarówno mineralnych jak i organicznych prowadzących do dalszego niszczenia substancji zabytkowej.

W związku z powyższym nakazanych prac nie można zakwalifikować jako prace restauratorskie wg art. 3 ust. 7 w/w ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, ponieważ nie obejmują one działań mających na celu wyeksponowanie wartości artystycznych i estetycznych zabytku.

Niemniej jednak należy zwrócić uwagę, iż precyzyjny program prac wskazujący zakres i lokalizację konkretnych działań z podaniem technologii oraz użytych materiałów powstać może dopiero po przeprowadzeniu niezbędnych badań konserwatorskich. Zgodnie z art. 3 pkt. 9 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, są to działania mające na celu rozpoznanie historii i funkcji zabytku, ustalenie użytych do jego wykonania materiałów i zastosowanych technologii, określenie stanu zachowania tego zabytku oraz opracowanie diagnozy, projektu i programu prac konserwatorskich, a jeśli istnieje taka potrzeba, również programu prac restauratorskich. Badania te mają na celu rozpoznanie ww. elementów pod kątem ich budowy i użytych materiałów i właściwości fizyko-mechanicznych, faktury i kolorystyki, analizy nawarstwień, stanu zachowania i zniszczeń z podaniem ich przyczyny.

W związku z powyższym niemożliwe na tym etapie jest wyliczanie przez organ konserwatorski konkretnych elementów (czy ich części) konstrukcji dachu, ścian czy stolarek w przedmiotowym budynku oraz określanie w decyzji nakazującej precyzyjnego programu działań, zakładającego a priori ich wymianę bądź określony sposób konserwacji.

Jedno z rozstrzygnięć organu II instancji tj. Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego w piśmie z dnia 07.05.2015 r. znak DZT.7021.307.2015 stanowi, iż „*pamiętać należy, że wykonanie robót budowlanych przy przedmiotowym*

budynku będzie wymagało uzyskania pozwolenia konserwatorskiego na podstawie art. 36 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami oraz uzyskania pozwolenia na budowę albo zgłoszenia, w przypadkach określonych przepisami Prawa budowlanego. Na etapie uzyskiwania w/w decyzji administracyjnych zakres koniecznych do wykonania prac i przyjęte rozwiązania techniczne, mające na celu doprowadzenie zabytku do pożądanego stanu, tj. osuszonego, zabezpieczonego przed zawaleniem i dalszym spękaniem ścian, z uzupełnionymi brakami tynków zewnętrznych i wewnętrznych, zostaną określone przez projektanta z uprawnieniami budowlanymi.”

Zgodnie z art. 49 w/w ustawy wojewódzki konserwator zabytków może wydać decyzję nakazującą osobie fizycznej lub jednostce organizacyjnej posiadającej tytuł prawny do korzystania z zabytku wpisanego do rejestru, przeprowadzenie, w terminie określonym w tej decyzji robót budowlanych przy tym zabytku, jeżeli ich wykonanie jest niezbędne ze względu na zagrożenie zniszczeniem lub istotnym uszkodzeniem tego zabytku.

Zgodnie z art. 108. § 1 decyzji, od której służy odwołanie, może być nadany rygor natychmiastowej wykonalności, gdy jest to niezbędne ze względu na ochronę zdrowia lub życia ludzkiego albo dla zabezpieczenia gospodarstwa narodowego przed ciężkimi stratami bądź też ze względu na inny interes społeczny lub wyjątkowo ważny interes strony. Mając na uwadze zaobserwowane daleko idące uszkodzenia zabytku oraz całkowity brak jego zabezpieczenia przed wpływem warunków atmosferycznych, co grozi szybkim postępem dalszej jego degradacji, w tym zawaleniem kolejnych fragmentów obiektu, za zasadne uznać należy zagrożenie dla ważnego interesu społecznego, jakim jest zachowanie przedmiotowego budynku dla przyszłych pokoleń z uwagi na jego znaczenie dla dziedzictwa kulturowego miasta Działdowo. Powyższe stanowi podstawę dla nadania przedmiotowej decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności i podjęcia natychmiastowych działań ratunkowych, mających na celu zabezpieczenie obiektu.

Mając na uwadze ustawowy obowiązek, ochrona zabytków polega w szczególności na podejmowaniu przez organy administracji publicznej działań mających na celu zapobieganie zagrożeniom, mogącym spowodować uszczerbek dla wartości zabytków oraz udaremnianie niszczenia i niewłaściwego korzystania z zabytków, orzeczono jak w sentencji.

Pouczenie

Od decyzji niniejszej służy stronom na podstawie art. 127 § 1 Kpa odwołanie do Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, które należy złożyć za pośrednictwem tutejszego urzędu zgodnie z art. 129 § 1 i 2 Kpa w terminie 14 dni od dnia doręczenia przedmiotowej decyzji.

W związku z art. 108, zgodnie z art. 130 § 3 Kpa niniejsza decyzja podlega wykonaniu pomimo wniesienia ewentualnego odwołania.

Na prowadzenie wszystkich w/w prac/robót, zgodnie z art. 36 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, należy uzyskać stosowne pozwolenie Warmińsko-Mazurskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków.

ZASTĘPCA WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO
WOJEWÓDZKIEGO KONSERWATORA ZABYTKÓW

Andrzej Kaliczyński

Otrzymują:

1. Gmina Miasto Działdowo, ul. Zamkowa 12, 13-200 Działdowo
2. a/a